

[Automatisk tekstet av Autotekst med NB Whisper. Kan inneholde feil.]

[SPEAKER_00]

Du hører nå en podkast fra Universitetet i Stavanger.

[SPEAKER_06]

Vi er live fra Arendalsuka 2026.

Denne podkasten handler om skole-hjem-samarbeid.

Aller først skal vi få høre hva noen elever sier om hvorfor dette er så viktig.

[SPEAKER_03]

Hvis det er noen som har det vanskelig på skolen, så er det fint at de kan snakke i lag om det, sånn at barnet får det bedre.

Og for meg så går det jo fint på skolen, og det er jo kjekt å høre når vi er på utviklingssamtaler og sånne ting.

Da blir foreldrene mine også stolte over meg.

Men i noen tilfeller, når barnet trenger mer hjelp på skolen, så er det fint at foreldrene kan snakke med læreren om det.

[SPEAKER_06]

Hva er det viktig at de voksne hjemme og på skolen snakker sammen om?

[SPEAKER_04]

At de snakker sammen om mobbing, hvordan elevene har det på skolen, hvordan de fremstår i timene kan være ganske lurt å snakke om.

For da kan foreldrene ta litt ekstra hensyn.

[SPEAKER_03]

Hvordan barna har det.

Det er jo ikke alltid lærerne tenker det samme om ungen som foreldrene tenker hvis de snakker om hvordan det går på skolen med ungen og hvordan det går sosialt òg.

For det kan jo være at de har to forskjellige blikk på det.

[SPEAKER_04]

Det er fint når de snakker i lag om aktiviteter vi skal ha, for da får vi med oss det.

Hva er det viktig at de voksne vet om skolen?

[SPEAKER_03]

Skoler har jo forskjellige regler for alt fra el-sparkesykler og mobiltelefoner og alt sånn.

Voksne bør vite det, og kanskje de kan, hvis det er regler om sosiale medier, kanskje de kan lese litt om det, sånn at de òg forstår hva som er dumt og hva som er bra, og hvorfor vi har den regelen.

[SPEAKER_04]

De voksne hjelper best når de ... Når de ser elevene, når de hører etter.

Når de hjelper på en god måte.

Og ikke bare som noen lærere kan gjøre, bare for å klare oppgaven på ny, og så forstår du fortsatt ingenting.

Bryr seg om oss.

Hjelper oss.

Lytter.

Det er bra når de voksne ... Det er bra når de voksne tar hensyn.

De skaper samhold.

Og av og til ... Hvis de gir oss leksefri.

[SPEAKER_03]

Hører på hva jeg har å si.

[SPEAKER_04]

Lage mer sosiale kvelder.

Har du noen tips til de voksne?

Kanskje å se an hvem personer de er, og hvordan de føler seg. Om de er gutt eller jente.

Og liksom stoppe mobbing litt kjappere.

Og hatt lek i mattetimen eller i de andre timene.

[SPEAKER_03]

Gi tips til ungene deres, men òg la ungene deres gi tips til dere.

[SPEAKER_06]

Det er ingen tvil om at det er viktig for alle parter at samarbeidet mellom skole og hjem er godt.

Ikke minst for eleven selv.

Tilsynelatende enkelt på papiret, men kanskje ikke i praksis.

Hvorfor er det slik, og er det egentlig ikke bare for alle voksne å snakke sammen?

Dette er temaet for dagens samtale her under Arendalsuka, som òg er en live podkast-opptak som inngår i serien vår 'Læringsmiljø i skole og barnehage'.

Mitt navn er Maria Gilje Strand, og jeg skal lede oss gjennom denne samtalen i dag.

Og med meg har jeg Ståle Kalkvik.

Velkommen til deg.

Du er leder for det nasjonale foreldreutvalget for grunnopplæringen, FUG.

Men du har òg vært FAU-leder tidligere, og leder for det kommunale foreldrerådet for skole og barnehage i Trondheim.

Så har vi deg, Guro Heimtoft.

Du er såkalt kvalitetsleder i Holmestrand kommune.

Men du har òg 14 års erfaring som rektor ved Kleiverud skole i Holmestrand.

Så du har litt rektorhatten på deg her i dag, så er du klar over det.

Og så har vi deg, André Baraldsnes.

Du er da kollega med meg.

Seniorrådgiver ved Læringsmiljøsenteret på UiS.

Du jobber med utviklingsarbeid inn mot skoler i kommuner over hele landet.

Men du er òg involvert i et såkalt deltagerstyrt forskningsprosjekt. Sammen med både foreldre og lærere.

Det kommer du nok tilbake til litt senere, for jeg lurer litt på hva det er deltagerstyrt betyr i denne sammenheng, men det kan være det bare er meg.

Du har òg erfaring som lærer i grunnskolen.

13 år.

Velkommen til deg òg.

Vi har hørt litt i dag om den nye rapporten som har kommet om fellesskolen.

Der står det bl.a.

: Utvalget mener at et godt og tillitsfullt samarbeid mellom skole og hjem er en viktig forutsetning for at fellesskolen skal lykkes med sitt brede mandat.

Det er med andre ord viktig med et godt skole-og hjem-samarbeid, av mange grunner.

Men jeg har lyst til å høre litt hva dere tenker.

Hvorfor er det så viktig?

Da har jeg lyst til å begynne med deg, Ståle.

[SPEAKER_02]

Det er for å gagne elevene.

Skal jeg utbrodere litt på det, så tror jeg på at når vi samarbeider godt, så får vi alle bedre forståelse av ungen og de utfordringene de står i. Da er vi også bedre rusta for å gi dem god støtte både sosialt og faglig.

Det er viktig at foreldrene blir sett på som viktige ressurser.

Jeg skal skryte litt av politikerne våre også for da Stortinget vedtok den nye opplæringsloven for noen år siden.

Så vedtok man også § 10-4, der det står at skolen skal sørge for at foreldre og elever får være med på å planlegge, gjennomføre og vurdere skolens virksomhet.

Rammeverket ligger der, og så er det gjennomføringa vi kanskje må snakke mer om.

[SPEAKER_06]

Guro, hva tenker du om det?

[SPEAKER_05]

Han er inne på noe viktig.

Skolens mandat er jo opplæring, men så har det vokst med årene til å bli samfunnsoppdraget på mange områder.

I basis for et godt og tillitsfullt samarbeid, for det tror jeg er en kjerne som må ligge i bunnen der.

At kanskje også skolen som institusjon må se at vi har ikke bare elever, vi har familier.

Vi har en ressurssterk foreldregruppe, men de er også på mange måter knytta til skolen i alle de årene de har barn som er mottakere av tjenesten.

Som skole har man et lovpålagt ansvar for å invitere, inkludere og initiere samarbeid.

Men vi har også et ansvar for måten vi gjør disse tingene på.

Måten vi initierer samarbeidet på må gi foreldrene og elevene en mulighet til å ha reell påvirkning.

At vi kanskje har en tendens til å servere for ferdigsydde pakker og for klare opplegg.

Vi legger frem planer og ting til medvirkning.
Og så har ikke verken foreldre eller elever reell mulighet til å medvirke.
Så jeg tenker som Ståle – ja, til mer av det.

[SPEAKER_06]
André?

[SPEAKER_01]
Ja ... Kom jeg sist, da?
Men ... Det får du leve med.

[SPEAKER_06]
Ja.

[SPEAKER_01]
Vi lytter alle til de barna som snakker her i begynnelsen.
Grunnen til at det er viktig, det sa disse barna noe om.
De sa at de trenger hjelp av oss voksne.
De trenger at voksne kan snakke sammen.
De legger merke til at vi voksne enten snakker sammen eller ikke, og er samkjørte.
Så jeg tror vi må begynne å lytte mer til barn og barns behov.
Og så har vi fått fremlagt en rapport som forteller oss at vi trenger det.
Norsk skole trenger et tettere samarbeid fremover, som består av noe annet enn det det gjør i dag.

[SPEAKER_06]
Men jeg har lyst til at du forteller litt om hva forskning og praksis sier om hva som faktisk virker.
Du får det litt store spørsmålet der.

[SPEAKER_01]
Det blir ikke et veldig langt svar.
Fordi at det har vært veldig lite forskning på hva som fungerer i det vanlige, altså det ordinære samarbeidet mellom skole og hjem.
Vi gjorde en litteraturoversikt, altså en review, for skandinaviske studier.
Og jeg kan nesten telle på to hender hvor mange studier som handler om det generelle samarbeidet.
Over 90 % av studiene handler om det spesielle.
Altså forskning på lese- og skrivevansker, samarbeid med skolen om det.
Om det med å inkludere barn fra andre kulturer osv.
Veldig lite på det mer ordinære samarbeidet.
Men ei som har studert det, og som jeg gjerne vil vise til, er Elsa Westergård fra Læringsmiljøsenteret, som jobbet hos oss i mange år.
Hun sa, og konkluderte med, at det vi kan lene oss på, og det som også er utfordringen i skole, hjem, samarbeid, det er det som går på relasjon, det som går på kommunikasjon, og det som går på kontekst.
Kanskje jeg får tid til å utdype det litt mer senere.
Kort om den deltagerstyrte studien.
Vi samarbeider med tre skoler i Øygarden kommune i Vestland.

Der er det sånn at de driver retningen på forskningsarbeidet, og så samarbeider vi med de om å gi de input faglig.

Og det som vi har gjort bl.a.

ute ...

Der kommer det frem noe som er oppsiktsvekkende og veldig spennende.

Nemlig at foreldre ønsker helhjertet å vite mer om skolen, og ønsker å arbeide tettere sammen med skolen.

I tillegg så ønsker de å bli bedre kjent med lærerne sine.

Og det forteller oss ganske mye.

[SPEAKER_06]

Men du er jo òg opptatt av dette med det første møtet mellom skole og hjem.

Kan du si noe om hvorfor det møtet er så viktig?

[SPEAKER_01]

Starten er viktig for oss mennesker.

Og det er da vi er mest nysgjerrige.

Vi lærer veldig raskt, vi ønsker å finne ut hvor vi står i forhold til andre osv.

Det har vært gjort tidligere arbeid rundt dette med foreldre og skole.

Der man har en slags innskolering og opplæring av foreldre.

I starten kan vi som skole og foreldre signalisere rolleavklaring og rolleforventning.

Det er i starten vi kan signalisere hvordan vi skal fordele ansvar.

Det er i starten vi kan legge ut en vei for å bygge gode relasjoner mellom skole og foreldre.

Derfor er det kjempeviktig, og der har vi et ubrukt potensial i norsk skole.

[SPEAKER_06]

Men Guro, som tidligere rektor, jeg er litt interessert i å høre dine erfaringer og tanker om dette med samarbeid med hjem.

[SPEAKER_05]

Da må jeg nesten gå litt tilbake i tid.

Jeg begynte som rektor, så ... Hadde jeg vært rektor i fire dager, så sto det tre damer på kontoret mitt som sa at "nå må du rydde opp".

Den kjente jeg og tenkte 'ja, jeg skal rydde opp i hva?'.

Og jeg fikk servert en fortelling om en kultur hvor det var lite kommunikasjon, lite samarbeid og en følelse av at skolen gjorde akkurat som de ville uten å høre på foreldrene, eller ta utfordringene i nærmiljøet på alvor.

Det er klart at ... Firedagersrektoren tenkte at ja, vi skal lytte til dem.

Og vi skal jo prøve å please alle, og vi skal prøve å gjøre dette her.

Men det brant noe fast i meg, den følelsen av at dette var grunnleggende viktig for dem.

Dette handlet om at de skulle sende barna sine der i mange år.

Det var starten på min tanke om hvordan jeg skal samarbeide.

Hvordan skal jeg klare å bygge tillit til en foreldregruppe som har

møtt nederlag på nederlag og sett at løftene ikke blir holdt eller at barna deres ikke har en god hverdag.

Da måtte jeg gjøre noen grep, og jeg måtte starte med meg selv. Det første jeg gjorde, var at jeg koblet ut ringeklokken og sa at den virker ikke lenger.

Sånn at vi fjernet en stressfaktor for ungene i forhold til inn- og utgang.

Såne arealeffektive skoler på 70-tallet burde ikke vært lov, bare at de er bygget så trange at det blir en krig i garderobe hver dag. Og så skjønnte jeg at det måtte være på den arenaen som foreldrene er.

Så jeg valgte altså å starte hver eneste dag på jobben med å være ute, møte ungene, snakke med foreldrene, ta imot de og hente unger inn som syntes det var litt skummelt.

På den måten så fikk jeg snakket, tatt den uformelle praten, og jeg fikk bygget mye allianse i fredstid.

Så fikk jeg etablert et godt samarbeid med FAU, som ble helt grunnleggende for meg.

Hadde en fast FAU-leder som jeg tror han satt i ti år.

Jeg sa til slutt at hvis ikke du får flere unger nå, så ligger dette her samarbeidet tynt an!

Men jeg hadde han sittende veldig lenge, og han var på lag.

Han klarte å engasjere foreldregruppen og få dem med, og han framsnakket skolen.

Og ga oss en ny sjanse som kollegiet til å få ny tillit i vårt lille lokalsamfunn.

Vi var også foreldreskoleaktive, og jeg vet for så vidt vet at Kleiverud skole er det ennå.

Jeg sluttet 31.juli, for å si det sånn.

Og da inviterer vi foreldrene inn i forkant.

Eller dvs.

at jeg har alltid vært på besøk i barnehagene året før de skal begynne på skolen.

Sånn at foreldrene vet noe om overgangene, at de er trygge på at ungene får en gradvis innføring, de skal bli kjente, og de skal føle at det er deres plass.

Vi har et skolehage-prosjekt, som er ganske viktig.

Fordi det er en arena som ikke bare er skolen sin.

Det tilhører hele lokalsamfunnet.

Det ligger midt i skolegården.

Men vi inviterer til å komme og bruke plantene, plukke urtene, spise jordbærene.

Klipp gresset hvis du har tid.

Det har gjort at det blir en arena hvor mange tar eierskap.

Det har også ført til at vi får opp praten om andre ting, og om faglige ting.

I bunnen for et godt foreldresamarbeid for skolen handler det kanskje om at skolen må bli mye flinkere til å dele inn eller gi medvirkning før planene er satt.

Og kanskje også tenke at informasjon må komme på mange måter.

Foreldre er ulike, de har ulik kompetanse.

Og det å få beskjed om å logge seg på med et passord og gå inn i en one note og følge med på ukeplanen hver dag, det vet vi at da faller i hvert fall halvparten av.

Så den dagligdagse informasjonen må være kort, konkret, og det må være på et språk som møter alle.
Det tror jeg er helt grunnleggende.

[SPEAKER_06]

Men jeg vil litt over og til å snakke om dette med rolleforståelse. Forstår alle partene i dette samarbeidet sin rolle? Og litt med tanke på dette med medgift, nå kaller jeg det det da. Altså hva man bringer inn i samarbeidet og fellesskapet. Her vil jeg spesielt høre med deg, Ståle og deg, Guro. Jeg kan begynne med deg, Ståle.

[SPEAKER_02]

Jeg tror utfordringene ligger i at vi, og egentlig begge partene, ikke alltid er like bevisste på hva vi bringer inn, hva vi har av bakgrunn, holdninger og verdier og tidligere opplevelser. Kanskje ikke bare med skole, men med andre offentlige enheter også. Er vi ikke bevisste på det, så oppstår det fort misforståelser. Der er det ofte da det kan bli vanskelig.

[SPEAKER_06]

Men det pekes jo og på i den nye rapporten, med dette "moderne foreldreskapet", som det blir kalt der. Hva tenker du litt rundt det? Nå ser jeg egentlig mest på deg, Guro, litt i forhold til dette med om det har endra seg – samarbeidet med foreldrene?

[SPEAKER_05]

Ja og nei.
Det har både endra seg og ikke endra seg.
Vi speiler jo samfunnet, det svinger, og vi møter det hele tiden. Samtidig ser vi at foreldrene kanskje i mange grader søker bekreftelse på at de er gode foreldre på ulike måter. Gjennom at de er opptatt av om de gjør det riktig, om de hjelper barnet på riktig måte. Vi har foreldre som kanskje i mye større grad spør om hvordan de skal lese på leseleksen. Før var det en sånn ting man gjorde. Nå er det kanskje en annen form for involvering. At dette å være den riktige forelderen som gjør de riktige tingene, det ser vi en større grad av. Og så ser vi jo også at kanskje foreldreskapet ... Samfunnet er mer preget av at man har større trykk på familiene. Og færre mindre støtteapparat. Det kan jo variere litt. Men i vår region så er det et pendlerområde med stort sett begge foreldrene i jobb. Og ungene er overlatt til oss fra syv til fem. Det er gjerne den vanlige tingen. Da ser vi også at de har færre støttespillere. De er ikke besteforeldre, tanter, det svake sosiale nettverk. Så skolens rolle og viktighet i foreldresamarbeidet tror jeg har blitt ... ja, har blitt viktigere. Så vi jobber alltid mye med å snakke om forventninger til

foreldrene, og hva foreldrene kan forvente av skolen.
Men så prøver vi også å bevisstgjøre foreldrene på at barn, i likhet med oss voksne, har ulike roller og ulike atferder avhengig av hvem vi er sammen med.

I Tente Olgas 80-årslag så slår du litt annen prat enn det du gjør rundt lunsjbordet.

Så det blir at de også kan se sine barn som en del av en gruppe, og at de har en annen rolle på skolen enn det de har hjemme når kjernefamilien er til stede.

[SPEAKER_06]

Men André, jeg vet at du er opptatt av å snakke om partnerskap framfor samarbeid.

Kan du utdype litt her?

[SPEAKER_01]

Det er litt i tråd med det jeg starta opp med.

At vi kanskje må klemme litt til.

Vi må kanskje prøve å gjøre noe mer ut av dette samarbeidet.

Jeg ser at NOU-rapporten fremdeles snakker om ...

Samarbeid og informasjon til foreldre.

Jeg tror at foreldre trenger noe mer.

Jeg tror at foreldre trenger å bli tatt mer på alvor.

At de må få større plass inn i skolen.

Foreldrene som vi har snakka med, uttrykker ønske om det.

Jeg skulle ønske at vi kunne drive studier, utviklingsarbeid i skolene som kunne prøve å være nysgjerrig på hvordan vi i større grad kan samarbeide med foreldre.

Og øke forståelsen for foreldres situasjon.

For én ting er dette med regelverk, rolleforståelse osv.

Men å forstå en families og et barns situasjon er nøkkelen til gode relasjoner.

Altså kommunikasjon, forståelse er nøkkel til relasjonsbygging.

Og det å forstå den konteksten som familien er i, og deres hverdag, det barnet står i.

Det er nøkkelen til å kunne gjøre noe med den økende uroen som vi ser i norsk skole.

Jeg tror helt på alvor at klarer vi å gjøre noe med samarbeid mellom hjem og skole, så klarer vi også å gjøre noe med den økende ...

eller manglende konsentrasjon.

Økende uroen, økende eller for høye nivåer av mobbing som vi ser i skolen i dag.

[SPEAKER_06]

Men hva skal til da, Ståle?

[SPEAKER_02]

Nei, jeg tror jo det er forholdsvis enkelt.

Vi ønsker alle sammen å bli sett og hørt og møtt med respekt og sånne ting.

Så jeg tror det er viktig.

Og jeg er helt enig i det med å bruke JP-partnerskap.

Vi er der, og vi kjenner hverandre litt når vi går på jobb og sånne ting etter hvert.

Det er mye mer fritid og arbeidstid og alt sånt som blander seg mye mer nå i dag enn hva vi har gjort før.
Og sånn tror jeg også det er mer og mer for ungene.
Så jeg tror ingen er tjent med at vi fortsetter å peke på hverandre, men heller på at de tar ansvar sammen.
For det er det samme barnet vi snakker om.
Så jeg tror det er veldig viktig der.
Og jeg tror også at det er viktig at ... Jeg tror på ressurs situasjonen skolen vil være i framtida.
At de ressursene som er i foreldregruppa, kanskje brukes i større grad også i skolen.
På andre områder enn kun det rene skolehjemssamarbeidet.
Det tror jeg på at det tjener både foreldrene, foreldregruppa og skolen.

[SPEAKER_06]

Men Guro, du får et litt vanskelig spørsmål.
Men er tilliten der?
Det er ganske viktig òg.

[SPEAKER_05]

Hvis ikke skolen blir mer kreativ i hvordan man bygger sine arenaer for samhandling, og hvor vi slipper foreldrene til, så er det også vanskelig.
Du vil alltid ha foreldre som stiller opp.
Det vil alltid være de samme som kommer på foreldremøtene, de samme som er med på den dugnaden.
Den kjernegruppen, den er det.
Men for å få inkludere flere og gi rom til den alenemoren med tre barn ... For å lage de arenaene tror jeg også skolen må tenke annerledes om de tradisjonelle møtepunktene.
Og finne andre måter å åpne for samhandling og diskusjon.
Så tenker jeg òg at skolen som institusjon ... Det "skolske", vi kjenner det igjen i språket, i formen, ved at allting skjer av en eller annen grunn fra klokken seks til klokken åtte.
Det krasjer alltid med at noen aldri kommer, for de skal alltid på fotballtrening.
Men dette her å tenke at vi kan inkludere flere ved å inkludere færre ... Og med det så mener jeg at vi kan lage flere møtepunkter.
På andre tider, på andre steder hvor vi ikke forventer at alle skal stille.
Vi må ikke ha et 17. mai-tog hver gang skolen har et arrangement.
Men kanskje vi kan ha lavterskeltilbud, sånn at også foreldre føler at det er et eierskap.
Det er mulig å komme, det er mulig å si hei.
Det er mulig å slå av en prat uten at man må komme med sjokoladecake på foreldremøte og høre på info i to timer og så tenke at til neste år er det min mann sin tur.
Så for å avrunde det litt ... Som rektor i mange år har jeg både sett og kjent på denne herre ...
Mangelen på raushet vi skolefolk har ... Vi har lett å tenke at vi må rigge dette systemet.
Og du refererer til et partnerskap.
Barna på filmen snakker om at vi må lytte til dem.

Men vi er så skolske i måten vi rigger ting på.
Vi lager et system hvis ikke det passer.
Ja, OK, da kommer de som kan.
For sånn må vi gjøre det.
Men vi har et handlingsrom, vi har et mulighetsrom.
Av det må vi også begynne å løfte opp og spørre om.
Hva ønsker vi å bruke det til?

[SPEAKER_06]

Hva tenker du først, André, og så Ståle?

[SPEAKER_01]

Jeg hadde bare lyst til å kommentere dette med å lage arenaer.
Vi tar til orde for å ha foreldremøter, arenaer hvor foreldre kan ha faktisk deltakelse.
Altså faktisk delta i viktige diskusjoner med hverandre, med skolen.
Masse av den informasjonen som skolen gir, kan gjøres skriftlig.
Noe må gjøres individuelt og tilpassa, men her kan skolen lage spennende arenaer der man inkluderer foreldrene i viktige diskusjoner som angår barna deres.
Det er det ene.
Det andre er dette med barn som kommer fra andre kulturer.
Jeg blir av og til tilkalt til en skole og sier at de har fem ukrainske gutter som bare vil være sammen, de vil ikke leke med andre, de gjør ugreie ting, hva skal vi gjøre?
Og så spør jeg skolen, ja, men ...
Har de kjennskap til hva de andre barna liker å leke med, eller osv.
Har dere invitert foreldra til skolen?
Hva mat liker disse barna?
Hvilke sanger synger de?
Altså, vi bruker ikke hverandres kultur for å bygge fellesskap nok i skolen.
Vi må dreie om til en mye sterkere inkludering basert på kulturforståelse.
Slik at barna blir trygge på hverandre.

[SPEAKER_06]

Hva tenker du om det, Ståle?

[SPEAKER_02]

Det handler også om språk her.
I forhold til det du var inne på ... Bare noe så enkelt som forventningsavklaringer.
Jeg tror mange foreldre opplever det som at skolen bare har bestemt noe.
Dette er de forventningene vi har.
Når det egentlig bare handler om at foreldre har behov for å vite hva skolen har behov for og hvorfor.
På samme måte som skolen har behov for å vite hva foreldrene har behov for og hvorfor.
Da får man en mer jevnbyrdig utvikling av forventningene.
Jeg er sikker på at de ikke blir veldig forskjellige fra det skolen tenkte, men da har vi på at vi har generert dem sammen og står sammen om dem.

[SPEAKER_06]

Tiden løper dessverre fra oss, så vi må avrunde.
Men hvis vi skal avslutte med en helt konkret anbefaling til å få
til et bedre skole- og hjem-samarbeid, hva tenker vi?
Vi begynner med deg, Guro.
Nå ser jeg på deg.

[SPEAKER_05]

En må legge mer vekt på det relasjonelle samarbeidet skolehjem.
En må bli bedre kjent med familiene.
Og så må en åpne opp skolen mer, sånn at foreldrene også vet og ser
hva de kan bidra med.
Det tror jeg.

[SPEAKER_01]

Ja, jeg er veldig enig med deg.
Og så se mer på barns behov.
For å ikke dette ned i skyttergravene, så må vi ta utgangspunkt i
barnet og barns behov.
Det er liksom alfa og mega.
Og så bruke, må appellere til at skoler må bruke tid på å bygge gode
relasjoner.
Prøve ut partnerskap.
Gjerne skrive noe ned.
Prøve ut og se hva som fungerer, for å bygge god tillit og
forståelse med familiene.

[SPEAKER_06]

Ståle, da får du siste ordet i dag.

[SPEAKER_02]

For å bygge på den, jeg er helt enig.
Jeg tror det er avgjørende at vi også har trua på at vi alle sammen
ønsker barnets beste.
At vi går inn i samarbeidet med det.
Hvis jeg skal skrive helt konkret, er det å være proaktiv.
Inviter til å investere i relasjonen tidlig.
Og med positivt fortegn, tror jeg.
Starter vi på det med den første samtalen som går på noe negativt,
da er vi i minus allerede der.

[SPEAKER_06]

Det er helt sant.
Men da må vi dessverre avslutte.
Så takk til alle som kom her i dag.
Takk òg til de som lytter til opptaket av dette arrangementet under
Arendalsuka 2026 som podkast.
Takk for oss.

[SPEAKER_00]

Du har hørt en podkast fra Universitetet i Stavanger.